

Pred uzdravením Bartimej sedával pri ceste. Stretnutie s Kristom ho mení najmä vnútorne. Dáva sa do pohybu. Úloha učeníka je verne ísť za svojim Majstrom. Toto Bartimej robí. Preto je príkladom pre samotných apoštolov. Na jeho osobe nám evanjelista Marek ukazuje, čo sa očakáva od nás - veriť v Krista a verne ho nasledovať.

Krátky pohľad späť

Urobme si malú rekapituláciu evanjeliových úryvkov posledných nediel. Videli sme boháča (14.10.), ktorý taktiež prišiel za Kristom, ale na Ježišovu výzvu „príd' a nasleduj ma“, kvôli svojmu bohatstvu sám od neho odchádza.

Dvaja apoštolí Jakub a Ján (21.10.) sa taktiež obrátili na svojho Učiteľa so žiadosťou o prvé miesta, ktorú však Ježiš odmietne. Bartimejovu žiadosť hneď vypočuje.

Je to škola aj pre nás, v čom spočíva skutočné nasledovanie Krista, aké jestvujú prekážky a čo očakávame od nášho vzťahu ku Kristovi. Aj preto sa Markovo evanjelium nazýva „evanjelium učeníctva“.

autor: František Trstenský

zdroj: postoj.sk

SME POZVANÍ K SVÄTOSTI VŠEDNÉHO DŇA

Evanjeliový úryvok slávnosti Všetkých svätých (Mt 5,1-12) ponúka Ježišove blahoslavenstvá. Blahoslavenstvá menia ľudské parametre šťastia. Sú to kritériá šťastia postavené naruby. Nie mocní, bohatí a vplyvní sú v Božích očiach veľkí, ale tí, ktorí sú neraz v očiach tohto sveta slabí, bezvýznamní a chudobní.

Blahoslavenstvá stoja na úplnom začiatku prvej Ježišovej reči v Matúšovom evanjeliu, ktorá patrí medzi kľúčové časti celého Svätého písma a každého, kto práve číta tieto riadky, pozývam k prečítaniu všetkých jej troch kapitol, tzn. 5. až 7. kapitoly. Blahoslavenstvá sú teda vstupnou bránou, cez ktorú prejdeme do centra náuky, kde Ježiš hovorí o modlitbe, pôste a almužne ako o pilieroch nábožnosti, kde učí svojich nasledovníkov modlitbu Otčenáš, ktorá je vzorom každej ľudskej modlitby. Pán upozorňuje učeníkov, že majú byť svetlom a soľou pre tento svet a múdrymi staviteľmi, ktorí dom svojho života budujú na skale, ktorou je Kristovo evanjelium.

Šťastie z Božieho pohľadu

V gréckom starovekom svete výraz makários – blahoslavený označoval bohov a neskôr aj ľudí, ktorí sú šťastne žijúci na druhom svete. V tomto význame použil daný výraz už slávny grécky spisovateľ Homér (asi 9. storočie pred Kr.). Z pohľadu bohov byť makários – byť blahoslavený znamenalo byť nesmrteľný. Keď sa toto slovo používalo na označenie ľudí na zemi, myslelo sa tým pozemské šťastie: bohatstvo, úspech, dobrá manželka a deti, život bez problémov a utrpenia. Tento význam však určite nie je obsahom Ježišových blahoslavenstiev.

V Novom zákone sa výraz blahoslavený nachádza 50-krát. Nikdy však takto nebýva označený Boh. Blahoslavenstvo sa vzťahuje na človeka. Pán Ježiš povie Petrovi, ktorý vyznal jeho božstvo: „Blahoslavený si, Šimon...“ (Mt 16,17) Alžbeta naplnená Duchom Svätým vyhlási o svojej príbuznej Márii, ktorá ju prišla navštíviť: „A blahoslavená je tá, ktorá uverila...“ (Lk 1,45) Ježiš blahoslaví tých, ktorí sa usilujú žiť podľa Božej vôle: „Skôr sú blahoslavení tí, čo počúvajú Božie slovo a zachovávajú ho.“ (Lk 11,28) Podľa Svätého písma byť blahoslavený znamená kráčať po ceste nasmerovanej k Bohu. Je to oslobodenie sa od nezdravej naviazanosti o zabezpečenie vlastného života. Práve to robí človeka slobodným, aby počúval Boha, plnil jeho vôľu, aby slúžil druhému. Bernhard Häring (1912-1998) to výstižne charakterizoval slovami: „Nemôžeme byť Kristovými učeníkmi – žiť blahoslavenstvá – a zároveň sa podieľať na akomkoľvek postoji alebo skutku, ktorý je v rozpore s kráľovstvom lásky, pokoja, milosrdenstva a spravodlivosti.“

Istá cesta k svätosti

Pápež František vo svojej exhortácii o povolani k svätosti v súčasnom svete Gaudete et exultate o Ježišových blahoslavenstvách hovorí: „Ak si niekto z nás kladie otázku „Čo treba robiť, aby sa človek stal dobrým kresťanom?“, odpoveď je jednoduchá: treba robiť, každý svojím spôsobom to, čo hovorí Ježiš v reči o blahoslavenstvách. V nich sa črtá tvár Majstra, a my sme povolaní na to, aby táto tvár „presvitala“ do každodennosti našich životov.“ *autor: František Trstenský*

zdroj: postoj.sk